

Đã Luyện

Thịa
Bường
Bảo
Tú

SƠN HÀ

Nhà in Mộc Sách

Mục lục

Chương 1: Tần Vũ

Chương 2: Một Vòng U Lam

Chương 3: Vận Mệnh Cải Biến

Chương 4: Đan Dược Phòng

TẾ LUYỆN SƠN HÀ

Thực Đường Bao Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tần Vũ

Mặt trời dần lặn xuống ở đằng tây làm cho cái oi bức ban ngày cũng dịu lại. Những tia nắng cuối ngày phủ lên vườn thuốc, mùi vị thơm ngát của những cây linh thực tản ra khắp nơi, mỗi loại một kiểu, đa dạng vô cùng.

Tần Vũ cầm cúi buộc lại dây sắt của hàng rào chắn cho thật chắc, sau khi chắc chắn nó không thể nào tuột ra được, hắn mới đứng thẳng lên rồi ho khan một chập, hai gò má trắng nhợt cũng dần ửng đỏ lên. Nắng chiều chiếu xuyên qua những sợi tóc phất phơ lên gương mặt thiếu niên của hắn, nửa khuôn mặt còn lại khuất trong bóng râm. Thân hình của hắn gầy gò, mặt mày không quá tuấn tú, trên mặt hắn lúc này rịn ra mấy giọt mồ hôi, dường như đang rất khó chịu trong người.

Chuyện này nói ra cũng có nguồn cơn. Hơn nửa năm trước, một con lợn rừng xông vào vườn thuốc phá phách, vì người quản lý dược viên vì mềm lòng nên giúp hắn tránh được vận mệnh bị đánh tới chết. Những tổn thương sau trận đánh thừa sống thiếu chết ấy không được chữa trị kịp thời, dù có tên tiểu thủ Thổ Đậu chăm sóc nhưng hắn vẫn bị nhiễm phong hàn, để lại di chứng đến giờ là những trận ho khan không ngớt. Bình thường sắc mặt của hắn luôn trắng bệch, thường bị người gọi là quỷ mặt bệnh lao.

Những lúc như thế, Tần Vũ đều chỉ cười cười rồi tránh đi chỗ khác, sắc mặt tỏ rõ rằng mình không quan tâm. Hắn vốn là trẻ mồ côi, có thể nhịn thì sẽ nhịn, không bao giờ chủ động chuốc lấy phiền phức làm gì. Hiện tại, sau khi sửa sang xong mọi thứ, Tần Vũ cúi nhìn xuống tảng đá màu xanh dưới chân.

Đá xanh là đồ vật nổi danh nhất ở phái Đông Nhạc, cứng rắn vô cùng, phẩm chất tuyệt hảo, được không ít môn phái tu hành ưa thích, muốn mua về để tu kiến lại sơn môn nhà mình. Nó được coi là sản phẩm trụ cột của phái Đông Nhạc, đã kiếm về cho môn phái không ít linh thạch. Tất nhiên, loại vật phẩm để tu luyện như linh thạch này không bao giờ tới được tay đám đệ tử ngoại môn như Tần Vũ, phần lớn sẽ rơi vào túi chưởng môn và các trưởng lão, một số nhỏ được phân phát cho các đệ tử chân truyền.

Hắn ở phái Đông Nhạc đã bảy năm, dù có lấy ra toàn bộ của để dành chắc cũng không mua nổi một phiến đá xanh lót đường như thế này. Hắn vội vàng đè xuống cảm giác chua chát vừa dâng lên trong lòng. Hắn biết rõ tư chất của mình là bình thường nên cũng có một chút tính toán.

Đã đến giờ!

Tần Vũ thu lại cái xẻng, lau chùi một cách cẩn thận. Bởi vì đường đi trong vườn thuốc được lát đá xanh, phấn hoa, cánh hoa bị gió cuốn rơi ra thường lọt vào giữa các khe đá, rất khó làm sạch. Vì thế, cái xẻng này có một đầu nhọn nhỏ như hạt gạo, có gia trì thêm một chút tinh thiết của pháp khí nên độ sắc bén tăng gấp mấy lần bình thường.

Thổ Đậu thường trêu đùa rằng đây coi như là thứ đáng giá duy nhất trên người Tần Vũ, cũng được coi là một kiện pháp khí hạng chín, thế nhưng vật này là tài sản của phái Đông Nhạc, hắn chỉ có thể sử dụng chứ không thể làm chủ.

“Miệng của tên tiểu tử này thật thối!” Tần Vũ chửi nhỏ, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười.

Đột nhiên, từ xa truyền tới một trận tiếng cười, cho dù đã cố tỏ ra vẻ tiêu sái nhưng vẫn không che giấu được mùi vị càn rỡ.

Tần Vũ giật mình, nhanh chóng đứng sang một bên, cúi đầu chấp tay chào.

“Tam sư huynh có tư chất nghịch thiên, chỉ trong hai mươi bảy ngày đã công phá bảy tầng luyện khí, bước vào Trúc Cơ. Đây là kỷ lục chưa từng có kể từ khi Đông Nhạc ta lập phái tới nay.”

“Đâu chỉ có ở phái Đông Nhạc, nhìn khắp mười vạn dặm quanh khu vực phía Nam quốc gia này, cũng chẳng có ai có thể sánh kịp với sư huynh Ngụy Úy của chúng ta.”

“Ngụy Úy sư huynh, tiểu muội có vài vấn đề khó hiểu trong lúc tu hành, không biết tối nay sư huynh có rảnh không?”

“Trương sư muội, sư huynh Ngụy Úy là nhân vật bậc nào chứ, thời gian tu hành mỗi ngày đều đã sớm được sắp xếp rồi, muội muốn cùng sư huynh trao đổi thì phải hẹn trước ít nhất ba ngày.”

Đám người thi nhau nói, người cười hớn hở nhất trong đám là vị Tam sư huynh kia, hai bên phải trái có tới mấy nữ tử trẻ tuổi cười e lệ như hoa lan, trong lúc bước đi còn vô tình vô ý đụng chạm vào thân thể hắn, ánh mắt đầy sự sùng bái khiến cho người ở giữa có cảm giác như trên mây.

Ánh mắt Tần Vũ hơi hoảng hốt.

Tam sư huynh Ngụy Úy, không rõ quê quán, theo lời hắc tằng khoe khoang thì tổ tiên của hắn từng là giáo úy trong hoàng gia, tu vi đạt tới Kim Đan. Từ khi được phán định hắn có thiên phú tu hành, người trong tộc đã sửa lại tên cho hắn để mong một ngày hắn trọng chấn lại uy danh gia tộc, đạt tới được sự nghiệp như của tổ tiên ngày trước.

Lúc trước, nghe những lời ấy, ai cũng cười cợt. Tên của Tam sư huynh này đúng là nghe rất khí thế, thế nhưng bản thân con người hắn lại bản tính không chịu nổi, lời nói hống hách, lòng dạ hẹp hòi, luôn tính toán hơn thua, căn bản chẳng có chút uy thế nào của giáo úy hoàng gia với lực lượng nghiêng trời lệch đất cả.

Nhưng bắt đầu từ hai tháng trước, Tam sư huynh liền trình diễn một hồi thần kích tựa như rẽ cỏ bật ngược, trong hai mươi bảy ngày phá bảy cấp Luyện Khí, xông thẳng lên Trúc Cơ. Từ đó hẳn càng thêm đột phá dũng mãnh, nghe nói hôm trước đã đạt tới Trúc Cơ tầng thứ ba.

Tốc độ tu hành nghịch thiên như thế, đừng nói là ở phái Đông Nhạc, dù tính trong các đại phái tiên đạo hùng cứ một phương, hẳn vẫn là kẻ số một.

Ngày Tam sư huynh Trúc Cơ thành công, nước mắt Chưởng môn tuôn đầy mặt, cả đêm ở trước bài vị các vị tổ sư, đến hôm sau liền khai đàn thu Tam sư huynh làm đệ tử. Đến khi đó, coi như Tam sư huynh đã “qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai”, trở thành đệ tử chân truyền của chưởng môn, thật sự là uy phong hiển hách.

Ngày hôm ấy, gần nghìn đệ tử ngoại môn của phái Đông Nhạc đều đỏ mắt ngưỡng mộ.

Đến hiện tại, Tam sư huynh trở thành người được kỳ vọng sẽ chấn hưng môn phái trong tương lai, danh tiếng át hết đám đệ tử chân truyền khác trong phái, phong quang vô hạn.

“Chư vị sư đệ, sư muội quá khen rồi. Vi huynh mới bước vào con đường tu hành, không thể kiêu ngạo được, các đệ muội cũng đừng đùa ta nữa.” Vẻ mặt của Ngụy Úy đầy vẻ rụt rè khiến cho đám người kia lại nhao nhao thêm một chặp, nào là “Sư huynh khiêm tốn”, hoặc là “Chúng ta toàn nói sự thật”, “Sư huynh tâm như bàn thạch, sao có thể bị chúng ta tác động chứ.”

Một nhóm đi lướt qua, ánh mắt Tam sư huynh dừng lên trên người Tần Vũ một thoáng, nhưng sau đó nhanh chóng thu về, vẻ mặt hờ hững. Hai bên đã không còn cùng một cấp độ, đã định ngày sau sẽ không gặp lại nữa, dù lúc trước quen nhau thì sao chứ?

Tiếng cười nói xa dần, mơ hồ còn có cả tiếng con gái dỗi hờn, dường như là Tam sư huynh vừa trêu chọc mấy vị muội muội trẻ tuổi nên bị ăn mấy cú đánh yêu từ các nàng.

Tần Vũ bình tĩnh đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn đám người đang xa dần. Hắn chậm rãi cất bước, ánh nắng chiều chiếu lên bóng lưng đơn bạc như một thân trúc cô đơn của hắn.

Hoàn thành công việc, hắn không quay về chỗ ở ngay mà đi qua vài con đường, đi dọc xuống núi một quãng, sau đó đi vào một thung lũng vắng vẻ.

Nơi này cây cối um tùm, gần như không có dấu chân con người. Tần Vũ thở dốc một hồi, hai mắt híp lại, nhanh chóng tìm được chỗ đánh dấu trên mặt đất, ở đó bùn đất hơi lồi xuống.

Ngồi xổm xuống, nhìn kỹ dấu chân in lại thiếu mất một móng trước, hắn nhếch miệng cười. Cuối cùng cũng tìm được người rồi! Trong cốc này có lợn rừng đi lại, chính là tên tiểu tử nửa năm trước xông vào vườn thuốc, hại hắn suýt bị đánh chết kia. Tần Vũ để ý rất lâu, mãi mấy ngày trước mới phát hiện được tung tích của nó.

Không tiến vào trong, Tần Vũ đi cà nhắc về phía một gốc cây lớn, thấy bầy mình đặt vẫn còn nguyên thì lại theo đường cũ quay về.

Linh lực xung quanh môn phái khá nồng đậm nên đám lợn rừng cũng trở nên lanh lợi hơn rất nhiều, cực kỳ miễn cảm với mùi con người, hắn không muốn bị thất bại trong gang tấc.

Hắn ra tay đối phó với con lợn rừng kia, một phần vì muốn báo thù, nhưng cũng còn có nguyên nhân khác.

Lúc trước Tần Vũ từng nghe người khác nói rằng con lợn rừng này bị thiếu mất một góc ở đầu móng trái, mấy năm nay liên tục ăn trộm cây thuốc trong vườn nên toàn bộ da thịt trên người nó đều chứa đầy linh lực. Thứ

hắn nhắm tới chính là phần Linh lực này, nếu có thể bắt được con lợn đó, ăn thịt nó, xem chừng có thể trị được bệnh cũ.

Một mạch quay về chỗ ở, theo thường lệ, hắn lại gặp vài nhóm người, phải nghe vài câu trêu chọc.

Tần Vũ cúi đầu cười chua chát. Đến khi về tới tiểu viện của mình rồi, sắc mặt hắn mới khôi phục lại như thường. Hắn rửa mặt qua loa rồi chậm rãi ăn cơm, nhai nuốt từng li từng tí một. Hắn biết rất rõ tình trạng của cơ thể mình, đến giờ vẫn chẳng chuyển biến tốt lên chút nào, những cơn ho khan và cơn đau mỗi lúc một nhiều thêm, mấy ngày gần đây thậm chí trong đờm còn có lẫn cả máu.

Trong lòng hắn sợ hãi vô cùng, hắn cố nén không suy nghĩ lung tung nữa, ra sức ăn nhiều thêm một chút.

Ăn xong, hắn thu thập bát đĩa, lẳng lặng nghỉ ngơi, chờ cho tâm tình trong lòng lắng xuống mới bắt đầu tu luyện.

Thực ra, đệ tử ngoại môn cũng có thể tu luyện, đã được gia nhập môn phái tu tiên thì điều kiện tiên quyết là phải có tư chất tu hành, chẳng qua bọn hắn kém hơn người ta một chút mà thôi.

Đệ tử ngoại môn phái Đông Nhạc lúc vào sẽ được nhận một bí kíp tu hành chỉ có ba trang. Dù Tần Vũ còn lơ mơ với con đường tu luyện cũng thừa biết đây là thứ hàng khiếm khuyết, cấp độ còn thấp tới dọa người, căn bản còn không được tính là công pháp tu luyện gì cả.

Nhưng ngoài nó ra thì Tần Vũ hắn còn có lựa chọn khác sao? Thế nên hắn không bao giờ phàn nàn, bảy năm qua, ngày nào cũng nghiêm túc tu luyện, chưa từng dừng lại một ngày nào. Hiện tại, hắn đã miễn cưỡng tiến vào Luyện Khí tầng hai. Hắn vận khởi công pháp, có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo như hơi thở lưu chuyển trong cơ thể mình, khiến cho cơ thể thoải mái hơn một chút.

Một lúc lâu sau, Tần Vũ mở mắt, sâu trong đáy mắt hần xẹt qua một tia ảo não. Hần có thể thấy sau mỗi lần tu hành, ngực sẽ đỡ đau hơn một chút, nhưng pháp lực của Luyện Khí tầng hai vẫn quá yếu, căn bản không thể nào trừ tận gốc tai họa ngấm trong cơ thể hần được.

Hơn nữa, mỗi lần pháp lực lưu chuyển qua lồng ngực đều bị hao tổn một ít, tuy rằng không nhiều lắm nhưng vẫn là vượt quá tốc độ bổ sung của hần. cho tới bây giờ, cảnh giới tầng hai cũng đang lung lay, sắp bị đánh xuống tầng một. Nếu chỉ dựa vào pháp lực của Luyện Khí tầng một, e là bệnh sẽ lập tức bộc phát.

Vì vậy, mỗi ngày hần chỉ dám tu hành một canh giờ.

Đứng dậy, giãn gân giãn cốt một hồi, hần đẩy cửa ra ngoài, bắt đầu chậm rãi chạy trên con đường nhỏ vắng vẻ. Loại vận động này đối với thân thể Tần Vũ hiện tại là một khiêu chiến không nhỏ, nhưng vì có thể giúp huyết khí lưu thông nên hần vẫn cắn răng chịu đựng, kiên trì tới cùng.

Hộc!

Hộc!

Tiếng thở dốc ồ ồ như tiếng kéo của ống bễ cũ, trên khuôn mặt trắng bệch của thiếu niên dần dần ửng đỏ. Sau nửa canh giờ, Tần Vũ dừng chân, thân hình lung lay, tai bắt đầu ù đi.

Hần cố gắng đứng thẳng người, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp, đợi nhịp tim quay về bình thường, hần mới xoay người theo đường cũ trở về.

Chạy nửa canh giờ, thời gian quay về còn tốn hơn, thường về đến chỗ ở thì trời đã tối mịt, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tần Vũ lê thân thể mệt mỏi, đến lúc sắp đi hết đường nhỏ thì trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ kinh nghi. Khi còn nhỏ, hần phát hiện ra ngũ giác của

mình hơn hẳn người thường, tầm mắt, thính giác càng phát triển. Lúc này trong tiếng gió đêm còn có một âm thanh khác, cẩn thận lắng nghe có thể đoán được nó phát ra từ sau con dốc. Qua con dốc không xa chính là sơn cốc mà con lợn rừng kia thường qua lại, chẳng lẽ bấy mà hẳn bố trí đã được phát động?

Trong lòng vui vẻ, thân thể mệt mỏi đến gần như kiệt sức của Tần Vũ không biết lấy ở đâu ra thêm lực lượng, quay người xông lên sườn núi.

Linh lực ở phái Đông Nhạc khá nồng đậm, cỏ dại sinh trưởng từ năm này qua năm khác nên phẩm chất cũng biến đổi theo. Ví dụ như dây leo này, bình thường là thức ăn cho gia súc của nông phu hương dã, nhưng mọc ở nơi núi cao này lại cứng cỏi như da trâu vậy.

Tần Vũ xông qua vô số dây leo rậm rạp, hai chân mỏi nhừ, nhưng tinh thần hẳn đang rất phấn khởi nên cũng chẳng để tâm.

Một lèo xông lên sườn núi, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, quả nhiên là có tiếng truyền ra từ trong cốc, ánh mắt hẳn càng thêm sáng rực. Nhưng đến khi hẳn tới gần, một tiếng hét thảm thiết đột nhiên truyền tới, bước chân Tần Vũ lập tức khựng lại.

Ngụy Úy!

Âm thanh này là của hẳn, tuyệt đối không sai!

Sao hẳn lại ở đây?

Tần Vũ biết, sợ là ngay từ đầu hẳn đã bị nhầm rồi. Mùi máu tươi xộc vào mũi khiến hẳn toát mồ hôi lạnh, lặng lẽ quay người định rời đi. Đột nhiên trong lòng co rút, hẳn lập tức nằm sấp xuống mặt đất không do dự.

Xoẹt...!

Một trận gió sắc bén xé rách áo ngoài vốn đã cũ nát của hắn, ép đầu hắn dán chặt xuống đất. Áo ngoài của Tần Vũ đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng. Nếu vừa rồi bị đánh trúng, chỉ sợ hắn đã đầu một nơi, thân một nẻo.

“Vị sư đệ này, nếu như đã tới thì sao phải sốt ruột rời đi làm gì?” Đại đồ đệ của Chương môn sắc mặt trắng nhợt nhưng vẫn treo nụ cười trên môi, giọng điệu ôn hòa, hoàn toàn không có vẻ hung lệ như vừa rồi khi ra đòn sát thủ.

Ngụy Úy ngã trên mặt đất, một vết thương kéo dài từ ngực xuống tới bụng, máu tươi của hắn rơi đầy trên đất, đang thở dốc một cách khó khăn như cá bị ném lên bờ, chẳng còn chút vẻ cuồng ngạo nào của ban ngày nữa. Thấy rõ diện mạo người tới, đôi mắt hắn đột nhiên sáng rực, hét lớn: “Tần Vũ sư đệ, mau giúp ta, Hàn Đống bị điên rồi, hắn muốn giết ta!”

TẾ LUYỆN SƠN HÀ

Thực Đường Bao Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Một Vòng U Lam

Gã Đại sư huynh kia hơi ngạc nhiên: “Các người quen nhau sao?”

Rơi vào tràng cảnh giết chóc không hề được chuẩn bị này, Tần Vũ sợ hãi vô cùng. Nhưng càng sợ thì đầu óc hẳn càng phải cố gắng tỉnh táo, nhanh chóng phán đoán thế cục. Hắn lật người lại, vẻ mặt trắng bệch: “Không, không! Ta không biết hẳn.”

Đại sư huynh chớp mắt một cách vui vẻ, lại có phần thông thả: “Nhưng hình như Ngụy Úy sư đệ nhận ra người mà?”

Tần Vũ lắc đầu như trống bỏi, hoảng sợ vạn phần.

Ngụy Úy gầm nhẹ: “Tần Vũ, người dính vào chuyện tối nay, Hàn Đồng nhất định sẽ không tha cho người. Hiện tại hẳn đã trọng thương rồi, một kích vừa nãy của hẳn đã là chút sức lực cuối cùng, hãy mau ra tay giết chết hẳn đi. Nếu đợi hẳn khôi phục được Pháp lực thì chúng ta sẽ chết hết.”

Đại sư huynh vỗ vỗ tay, cười khê: “Ngụy Úy sư đệ thật sự là giỏi tính toán, lại cố vũ Tần Vũ sư đệ đi chết, hao tổn sức lực để đối phó với ta, thật làm cho vi huynh đây bội phục.” Hắn nhìn về phía Tần Vũ, mặt lộ vẻ cảm thán. “Vi huynh nhiều lần bố trí, suýt chút nữa liên lụy tính mạng, lại chẳng so được với sư đệ phúc duyên sâu dày, có thể trực tiếp cùng chia thu hoạch với ta.”

Ngụy Úy chỉ tay: “Giết chết hẳn, lục soát được đồ vật thì ta và người sẽ chia đều, chuyện tối nay cũng không nói cho người khác biết. Thế nào?”

Ánh mắt Tần Vũ bỗng nhiên sáng ngời, mặt lộ ra vẻ động tâm.

Nhưng hắn còn chưa kịp tỏ thái độ, đất núi đột nhiên rung chuyển, một con lợn rừng toàn thân đen thui, thân thể to như một con nghé chạy rầm rập vào sơn cốc. Răng nanh nhọn hoắt của nó chìa ra ngoài, không kìm được bộ dáng giận dữ khi lãnh địa bị xâm phạm.

Sáu ánh mắt đồng thời cùng rơi lên người nó. Sắc mặt dữ tợn của con lợn lập tức cứng đờ, ba chân đứng trên mặt đất, một chân vẫn còn giơ lên, khí thế của nó lúc này nhìn cực kỳ buồn cười.

Nó ăn vụng Linh thảo nên đã mở được một chút linh trí, hoàn toàn có thể cảm nhận được không khí khẩn trương. Thực tế thì khí tức của Hàn Đống và Ngụy Úy khiến nó sợ hãi vô cùng.

Ánh mắt lợn rừng rơi vào người Tần Vũ, không nghi ngờ gì nữa, kẻ này là kẻ yếu nhất trong ba người ở đây. Tần Vũ cũng nhìn nó, thấy móng chân trái đang trước bị khuyết mất một góc, trong lòng phức tạp vạn phần.

Đại sư huynh lại khẽ cười: “Bây giờ lại còn náo nhiệt thêm nữa, ngay cả một con vật ngu xuẩn cũng chạy tới đây xem trò vui.” Lắc đầu, một con lợn rừng mà thôi, dù có linh trí thì đã sao, cũng chẳng đáng để hắn bận tâm. “Chậm sợ sẽ sinh biến, Tần Vũ sư đệ đã có quyết định chưa? Vi huynh xin thề, tuyệt sẽ không hại đến người.”

Ngụy Úy gào thét, “Một khi chương môn phát hiện ra người giết ta, các người đều sẽ phải chết...” Hắn nói, tay phất lên, ba ám tiễn tạo thành thế tam giác bắn thẳng về mặt Hàn Đống.

Trước người Đại sư huynh bộc phát ra một vòng sáng mỏng, ba ám tiễn bắn lên vòng sáng nhưng không thể xuyên qua. Dù thế, cũng có ba sợi khí đen nhàn nhạt xuyên thấu qua vòng sáng, bắn vào trong cơ thể hắn. Hàn Đống rên lên một tiếng và bay ra ngoài, trong lúc thân thể bắn lên, hắn vung tay đánh ra một tờ phù lục.

Ngụy Úy trọng thương cách đó 4, 5 mét còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt phù lục đã bắn tới, đánh trúng lên người hắc, một ngọn lửa màu xanh lục quỷ dị bùng lên. Tam sư huynh không kịp phát ra một tiếng nào thì đã bị đốt cháy đến chỉ còn lại một bộ xương khô đen sì. Ánh lửa xanh nhanh chóng tắt ngúm, lưu lại trên bộ xương từng mảng lân tinh lốm đốm, trong bóng đêm phát ra ánh sáng âm u.

Chỉ với một động tác đã phân xong sinh tử.

“Khục! Khục!” Hàn Đồng ho khan hai tiếng nặng nề, ba sợi khí đen làm trên người hắc xuất hiện ba lỗ máu, máu chảy ra ngoài màu đen, còn có mùi tanh, rõ ràng đã bị độc tức xâm nhập. Hắc lấy từ bên hông ra một cái bình ngọc, lấy từ trong ra mấy viên thuốc nuốt vào, sau đó cười khổ một tiếng: “Thật không nghĩ tới, U Khúc Cung từng xuất hiện trước đây lại ở trong tay Ngụy Úy, suýt chút nữa thì lật thuyền trong mương rồi.”

Lúc nói chuyện, Đại sư huynh động đậy vào cái, lại liếc nhìn về đằng sau, chỉ thấy con lợn rừng đứng dưới gốc cây vẫn còn cứng nguyên tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Như là lơ đãng liếc qua thi cốt của Tam sư huynh, một chút ánh sáng màu xanh lam như nước biển lóe lên. Ánh mắt Hàn Đồng trở nên nóng cháy, nhưng trong chớp mắt đã bình tĩnh lại.

“Như vi huynh đã hứa trước đó, vật phẩm trên thân Ngụy Úy, ta và người mỗi người một nửa, sau đó cùng quên chuyện tối nay đi. Đương nhiên, nếu sư đệ cảm thấy có thể nắm chắc việc giết ta, độc chiếm bảo vật, vậy thì cứ thử một lần.”

Trong lòng Tần Vũ khẽ động nhưng sau đó lại biến thành nhát gan: “Tiểu... tiểu đệ không dám có ý bất kính với sư huynh. Có thể được chia một nửa thu hoạch, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Hàn Đồng gật đầu cười: “Sư đệ quyết đoán thế là tốt. Vì huynh không tiện hành động, làm phiền sư đệ nhìn xem, trên thân Ngụy Úy giấu bảo vật gì vậy?”

Ánh mắt Tần Vũ lộ vẻ tham lam, nhìn chăm chăm vào Đại sư huynh, chậm chạp bước qua. Lúc đi qua rồi, ánh mắt hắt trở nên ngưng trọng, thế nhưng thanh âm lại vẫn tỏ ra vì kích động mà trở nên run rẩy: “Sư huynh làm sao biết Tam sư huynh có mang bảo vật trong người vậy?”

Một bước, hai bước...

Thanh âm Hàn Đồng vang lên sau lưng hắt: “Ngụy Úy linh căn pha tạp, hỗn loạn, nhiều năm qua vẫn tu hành chậm chạp, thế nhưng hai tháng trước lại thoát thai hoá cốt, chỉ trong hai mươi bảy ngày đã xong qua bảy tầng Luyện Khí, Trúc Cơ thành công, cái này chính là điểm đáng nghi lớn nhất.”

Ba bước, bốn bước...

“Người khác thì nghĩ hắt góp ít thành nhiều, nhưng ta không tin một chút nào, bởi vì chín năm trước, ta chính là người khảo thí Ngụy Úy khi hắt nhập môn.”

Năm bước, sáu bước...

“Trí nhớ của vi huynh rất tốt, hễ là người hoặc chuyện gì đã gặp là sẽ không quên, tất nhiên không có chuyện nhớ nhầm tư chất của Ngụy Úy.”

Thanh âm hắt hơi trào phúng.

Bước thứ bảy.

Lưng tựa vào gốc cây, ánh mắt Hàn Đồng lạnh như băng, đầu ngón tay hắt hiện lên một vòng huyết quang, miệng cười mỉa.

Đúng lúc này, Tần Vũ lão đảo ngã xuống như bị trượt chân. Động tác của Hàn Đống khựng lại, chỉ sau một cái chớp mắt, sau lưng hắn có một tiếng vang long trời lở đất.

Éc...

Con lợn rừng bị kinh sợ rú lên một tiếng quái dị, vô thức vọt về phía trước, động tác nhanh nhẹn trái ngược hoàn toàn với thân hình ục ịch béo ị của nó, hung hăng đâm thẳng vào người Hàn Đống. Hai cái răng nanh đâm xuyên qua ngực, trong đó có một răng nanh còn xuyên thủng trái tim hắn. Mắt Đại sư huynh mở trừng trừng, máu tươi tuôn ra từ miệng, mang theo vô vàn tức tối và sự không cam lòng, nghẹn đầu đứt hơi mà chết.

Lợn rừng cúi đầu hất bay thi thể ra ngoài, hoảng hốt phóng ra ngoài sơn cốc, xa xa vẫn còn nghe thấy tiếng tru hoảng sợ của nó.

Một mảnh huyết quang nổ tung giữa không trung, bao phủ lên thi thể của Hàn Đống, lúc rơi xuống đất đã lập tức hóa thành tro tàn. Đáng thương thay cho vị Đại sư huynh này, tưởng là có thể nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay, cuối cùng lại bị một con vật mình gọi là ngu xuẩn giết đến hài cốt không còn.

Tần Vũ ngã ục xuống đất, cả người như bị rút hết xương cốt, quanh lỗ chân lông mồ hôi túa ra đầm đìa, áo bào ướt như tắm, dán chặt lên thân thể hắn.

Lúc phát động làm con lợn rừng kia bị kinh hãi, giết chết Hàn Đống, nếu nói đó là do hắn mưu kế hay thì không bằng nói hắn may mắn. Chuyện này chỉ cần một chút sai lầm thôi thì hắn đã phải chết không nghi ngờ gì.

Nhìn phương hướng con lợn chạy đi, khoe miệng Tần Vũ giật giật: “Năm năm trước người hại ta suýt chết, hôm nay lại cứu mạng ta, khúc mắc coi như xóa bỏ.”

Ánh mắt hần rơi xuống thi thể của Ngụy Úy, không thể kìm nén sự kích động của bản thân. Cái thứ phát ra ánh sáng màu xanh biển kia chỉ cần liếc nhìn hần đã bị nó hấp dẫn. Thứ có thể làm cho Hàn Đồng không từ thủ đoạn mà ra tay sát hại đồng môn chắc chắn rất trân quý. Mà chính sự quật khởi của Tam sư huynh là minh chứng tốt nhất.

Tần Vũ thở dốc vài cái, cố gắng đứng dậy, bước về phía bộ hài cốt. Còn chưa đi được vài bước, trong cơ thể như nổ vang một tiếng, khí lực toàn thân biến mất như thủy triều rút. Cuối cùng, toàn thân hần trống rỗng, suy yếu vô cùng, hần lập tức lâm vào trạng thái mơ hồ. Thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, tâm tình kích động lúc trước nhanh chóng thay đổi. Cảnh giới Luyện Khí tầng hai vốn đã vô cùng yếu ớt, lúc này tan vỡ không còn.

“Không!” Trong nội tâm Tần Vũ gào thét. Hần hiểu, nếu như hần ngã xuống thì có thể không bao giờ còn có cơ hội đứng lên nữa.

Nếu cứ chết đi thế này, hần thật sự không cam lòng.

Thân thể hần đổ rầm xuống đất, ánh mắt hần trở nên mơ hồ, hai tay run rẩy cào lên mặt đất, cố gắng đẩy thân thể về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Tần Vũ chạm được vào một thứ lạnh buốt, không biết đó là vật gì, thế nhưng hần cũng không có ý buông tay. Hần cứ vậy mà lâm vào hôn mê.

Cảnh ban đêm dày đặc, sền sệt như mực nước, gió đêm luồn qua thung lũng mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt, từng điểm lân tinh màu xanh lóe lên như ma trời ngoài nghĩa địa.

Tần Vũ nằm cạnh hài cốt của Ngụy Úy, trong ánh sáng màu u lục của lân tinh, gương mặt non nớt của hần trắng bệch, lông mày cau chặt như đang gặp phải đau đớn gì. Hần thở dốc một cách yếu ớt, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, Tần Vũ sẽ sớm rời khỏi thế gian này, trở thành một cô hồn lang thang.

Nhưng có lẽ là vận mệnh, cũng có lẽ là may mắn, cũng có thể là chuyện ngoài ý muốn nên định trước hôm nay cho hẳn không phải chết.

Lúc ngón trở tay phải của Tần Vũ xuyên qua quần áo của Ngụy Úy tìm kiếm, đầu ngón tay chạm vào hài cốt, từng mảnh u lục lổn đốm như cảm nhận được khí tức của người sống, thuận theo ngón tay của hắn xâm nhập vào cơ thể như một vật sống thực thụ.

Cả người Tần Vũ biến thành màu xanh lục, làn da lổm đốm những vết lân tinh nhìn quỷ dị vô cùng. Dù hắn đã hôn mê nhưng vẫn không nhận được gào rú, thân thể không ngừng run rẩy.

Thực ra, hắn cũng rất may, nếu không phải lực lượng của Độc Lạt Lân Hỏa Phù đã hao hết khi giết chết Tam sư huynh thì giờ hắn cũng sẽ biến thành bộ xương khô.

Thứ tỏa ra ánh sáng màu xanh biển kia bị hắn nắm trong tay nhưng chưa từng có phản ứng gì, đột nhiên lúc độc xâm nhập vào cơ thể Tần Vũ thì đột nhiên nó phát ra những gợn sóng màu xanh đậm, giống như gió xuân mơn trớn mặt hồ. Trên người hắn, những lân tinh lổm đốm đáng sợ kia giống như băng mỏng gặp ánh sáng mặt trời, tan rã rất nhanh.

Trong họa gặp được phúc.

Tần Vũ vốn đã phải chết đi, nhưng trải qua lần bị độc xâm nhập rồi lại được hóa giải này, dù hơi thở yếu ớt nhưng rõ ràng đã tốt hơn, khuôn mặt trắng bệch cũng dần dần có huyết sắc.

Hắn nắm trong tay một thứ màu xanh đậm, nằm trên mặt đất, giống như có được hết thủy, ngũ một cách say sưa.

Trời dần sáng, Tần Vũ bị tiếng chông buổi sáng của môn phái đánh thức. Hắn mê mang một chút, sau đó hai mắt mở trừng trừng, lổm ngổm bò dậy. Cho dù thân thể đau nhức và suy yếu vô cùng nhưng hắn lại cảm thấy ngược

khoan khoái, dễ chịu hơn nhiều, lúc thở dốc cũng không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Tại sao lại thế này?

Rõ ràng đêm qua...

Trong lòng Tần Vũ chấn động, ngẩng đầu đảo mắt nhìn xung quanh, đáy mắt xuất hiện một chút phức tạp. Tầng đá dưới gốc cây già, hài cốt bên cạnh, còn có thứ lạnh buốt bị hắc vô thức nằm trong lòng bàn tay suốt đêm, tất cả đều chứng minh chuyện xảy ra đêm qua không phải một giấc mộng.

Trong lòng hắc xuất hiện một chút bối rối, sau đó nhanh chóng đè cảm giác này xuống, mở lòng bàn tay ra, trong đó là một cái Cung Đẳng nhỏ bằng ngón tay cái. Mắt Tần Vũ trở nên sáng ngời. Hắc thấy một đoạn ngón tay biến thành màu u lục quỷ dị, thế nhưng lúc này cũng không có thời gian xem xét nhiều.

Cất Cung Đẳng vào trong ngực, Tần Vũ nhanh chóng sắp xếp lại hiện trường. Hắc chỉ là một tay mơ ở tầng chót của tháp tu hành này, không biết pháp thuật của Tu tiên giả, chỉ có thể hết sức xóa các dấu vết để mình không bị bại lộ.

Một lát sau, ngoại trừ tầng đá lớn dưới gốc cây, sơn cốc đã hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Hài cốt của Tam sư huynh, quần áo, còn có một cái nỏ, tất cả đều bị hắc chôn xuống đất. Mấy cái bình ngọc giống nhau đựng đan dược thì hắc cất kỹ.

Ngoài ra, còn có hai khối đá lớn chừng ngón tay, Tần Vũ có thể cảm nhận được linh lực ẩn chứa bên trong.

Linh Thạch!

Huyết hỏa mà Hàn Đống xuất ra đã đốt hẩn và mọi thứ trên người hẩn thành tro bụi nên Tần Vũ cũng đỡ được một phen phiền toái. Chỉ là hẩn có thân phận Đại sư huynh, tài vật trong người chắc chắn có rất nhiều, thế mà bị huyết hỏa kia hủy đi hết làm Tần Vũ cảm thấy hơi đau lòng.

Nhìn kỹ một lượt, cảm thấy không còn gì sơ suất nữa, Tần Vũ mới rời khỏi cốc, trên đường trở ra còn cố gắng xóa hết dấu chân của mình. Sau khi rời khỏi sơn cốc, thấy không có dấu chân khả nghi nữa, hẩn mới vội vàng rời đi.

Chậm trễ một hồi nên dù có cố hết sức, Tần Vũ vẫn tốn không ít thời gian để quay về. Các đệ tử ngoại môn đã theo tiếng chuông báo, bắt đầu ra ngoài làm việc.

Điều này giúp Tần Vũ tránh được không ít phiền toái, một đường trở về chỗ ở rất thuận lợi. Đến khi đóng cửa lại, ngăn cách tất cả ánh mắt của người bên ngoài rồi, hẩn mới chính thức thở ra nhẹ nhàng, mệt mỏi lập tức ập tới như thủy triều.

Cố gắng thay quần áo cho xong, đem Cung Đẳng, Linh Thạch và Đan dược để vào một hốc tối trong vách tường, Tần Vũ mới ngã ra giường, ngủ một giấc thật say.

Không biết qua bao lâu, Tần Vũ bị đánh thức bởi một trận tiếng đập cửa dồn dập, vừa bừng tỉnh thì hai cánh cửa đã bị đá tung ra, đổ rầm xuống đất. Vài tên nam tử trẻ tuổi, thân thể to lớn tiến vào, cúi đầu đứng ở một bên.

TẾ LUYỆN SƠN HÀ

Thực Đường Bao Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vận Mệnh Cải Biến

Tần Vũ hơi chờ ra nhưng đảo mắt liền tiêu tán, chân tay cứng ngắc, vẻ mặt nhát gan sợ hãi: “Từ Kiến, các người làm gì thế? Đừng làm loạn, ta không sợ các người đâu!”

Có lẽ là vì quá kích động, hăn nói xong cũng ho rũ rượi một hồi, sắc mặt trắng bệch không chịu nổi.

Nam tử trung niên cất bước tiến lên, khí độ bất phàm, ánh mắt quét qua, lông mày lập tức khẽ nhíu lại. Chỗ ở của đệ tử ngoại môn vốn rất nhỏ hẹp, mấy người chui vào lại càng thêm chật chội. Vả lại tên đệ tử trước mắt dù chịu thương thế nhưng vẫn cực kì khả nghi.

Từ Kiến sát ngôn quan sắc (1), lạnh lùng nói: “Hai vị sư huynh Hàn Đồng và Ngụy Úy ngộ hại vào đêm hôm qua, hiện nay sơn môn đang bị phong tỏa để điều tra hung thủ. Lý sư thúc hỏi gì người phải thành thật trả lời, nếu có nửa câu nói dối thì chắc chắn sẽ khó giữ được tính mạng đấy!”

Xoay người, vẻ mặt hung ác liên biến thành nịnh nọt, tất cả đều có ý lấy lòng.

Lý Mục tất nhiên không thèm để mắt tới vẻ nịnh nọt của nhưng đệ tử ngoại môn này, nói thẳng: “Ta hỏi người, ban đêm hôm qua người ở đâu? Vết thương trên người người là sao?”

Vẻ mặt Tần Vũ rất hoảng sợ, hoàn toàn là bộ dạng khiếp sợ không biết phải làm sao, đáp bằng giọng run rẩy: “Đêm qua đệ tử vẫn ở riết trong

phòng, vì bệnh cũ phát tác mới chậm trễ công việc hôm nay, kính xin sự thúc tha thứ.”

Lý Mục nhíu mày, tên đệ tử này trong lúc hoảng sợ không trả lời đúng trọng tâm vấn đề, lão lại không hoài nghi mấy: “Tên này đang ôm bệnh cũ hả?”

Từ Kiến ước gì Tần Vũ gặp không may, nhưng trong tình huống này hẳn cũng không dám nói lung tung, kính cẩn đáp: “Bẩm báo sư thúc, nửa năm trước Tần Vũ nhân sự cố ở Dược Viên mà bị phạt nặng, đúng là chưa khỏi hẳn.”

Lý Mục nhìn thoáng qua vẻ mặt sợ hãi của Tần Vũ, âm thầm lắc đầu, một kẻ Luyện Khí tầng một, lại còn là một tên bệnh quỷ không sống được bao lâu, nhìn tâm tính cũng là kẻ nhát gan sợ phiền phức, làm sao có thể dấn dằng gì đến hung thủ chứ? Nhưng nếu đã đến rồi thì cứ nên điều tra một lát vẫn hơn!

Lão phất tay: “Lục soát!”

Đám người Từ Kiến lập tức động thủ, hầu như lật hết cả căn phòng lên, loạn như một cái bãi chiến trường.

Đương nhiên, không có tí thu hoạch nào.

Lý Mục dứt khoát xoay người: “Đi!”

Từ Kiến kính cẩn vâng lời, lúc gần đi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hắn hình như còn có phần không cam lòng.

Tần Vũ cúi đầu, che giấu mọi biểu cảm khỏi tầm mắt người khác, trái tim vẫn còn đang run sợ, chuyện Hàn Đống và Ngụy Úy chết lại nhanh chóng bị phát hiện như vậy rồi! Cũng may hắn cẩn thận giấu đám Cung Đẳng này

nọ đi rồi, nếu không, bị phát hiện thì không biết mình sẽ phải chết thế nào nữa!”

“Khoai Sọ (2)! Khoai Sọ! Ta thấy Từ Kiến rồi, bọn nó lại đến bắt nạt mi à? Ta đi tìm bọn nó tính sổ!” Thiếu niên có vóc người cao lớn, thân thể rắn rỏi, nhưng là một tòa tháp sắt hình người, lúc chạy tới cả mặt đất đều run rẩy. Cho dù mặt mũi tức giận, nhưng hăn lại có một khuôn mặt baby non nớt mũm mĩm nên trông không được hung ác cho lắm.

Chính vì vậy, hăn tên là Lang Đột lại bị Tần Vũ gọi đùa là Khoai Tây.

Tần Vũ khoát tay: “Đừng để ý bọn nó làm khi gì, mau đỡ ta cái nào!”

Lang Đột kinh hãi, vội vàng nâng hăn dậy: “Mi làm sao vậy?”

Tần Vũ thầm cười khố, từ lúc thấy đám người Từ Kiến vào cửa, hăn vẫn đang diễn trò, mặc dù thành công lừa gạt qua cửa nhưng trong lòng vẫn còn đang run rẩy. Hiện tại, tay chân hăn đều hơi bủn rủn ra rồi, vịn Khoai Tây ngồi lên giường, đưa tay lau mồ hôi hột toát ra.

“Khoai Sọ, tóm lại đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lang Đột rất sốt ruột.

Tần Vũ kể lại qua loa mấy câu, vẻ mặt Lang Đột tràn đầy vẻ kinh sợ, hiển nhiên không nghĩ tới tình huống vừa rồi lại hiểm ác như thế. Có điều rất nhanh, hăn liền thở dài một hơi, nói ra một câu chỉ thiếu chút nữa là khiến Tần Vũ tức chết!

“May là mi thân thể yếu đuối, giết con gà còn khó, tuyệt đối không phải hung thủ chứ nếu không thì đúng là phiền toái rồi!”

Tần Vũ trừng mắt liếc hăn một cái: “Không khéo mồm thì đừng có nói nữa, mi mới là đồ thân yếu ý. Nhanh nhanh đi làm gì ăn đi, ta sắp chết đói rồi!”

Lang Đột cười ngậy ngô: “Mi có lộc ăn rồi, tối hôm qua ta hầm một nồi gà rừng cách thủy, còn thừa lại nửa nồi thịt, giờ ta bưng sang cho mi.” Đi tới cửa, hắn lại vỗ trán bảo: “Đúng rồi, hôm nay ta giúp mi làm hết, không phải lo bị phạt đâu!”

Nhìn hắn rảo bước rời đi, trong lòng Tần Vũ hơi ấm, hắn hiểu rất rõ khẩu vị của Khoai Tây, đừng nói là một con gà rừng, có là mười con thì hắn cũng có thể ăn sạch, nói là còn thừa nửa nồi thịt, thực ra chính là cố ý để phần cho mình đó thôi.

Uống xong ngụm canh cuối cùng, buông bát đũa, một cảm giác ấm áp từ trong bụng bốc lên, toàn thân cũng cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lang Đột đã đi rồi, tiểu tử này có tư chất tu hành không được tốt nhưng thân thể lại khỏe mạnh bẩm sinh, chuẩn bị đi Thành Thánh Đường tu thân thể, mỗi ngày đều đi khuôn ít đá tảng để luyện tập, trình độ chăm chỉ có thể khiến người xấu hổ. Đương nhiên, trước khi đi hắn đã thay giúp hai tấm cửa mới cho tiểu viện này.

Dọn dẹp qua một lát, Tần Vũ đứng dậy hoạt động một hồi, sau đó nằm vật xuống giường chợp mắt. Trời dần tối, gian phòng dần chìm vào bóng tối, Tần Vũ vẫn không nhúc nhích, hô hấp nhẹ nhàng, chậm rãi, dường như đã ngủ say.

Vầng trăng đã lên cao giữa bầu trời, sương đêm rất dày, đã sắp quá đêm gần sáng.

Soạt-----

Tần Vũ mở mắt ra, một mảnh tỉnh táo nào có nửa phần bối rối, hắn giả bộ đi tiểu đêm để tập trung lắng nghe xung quanh, lại quay về giường nằm một hồi, không có dị thường mới trở mình dậy, cẩn thận mở hốc tối trên tường ra.

Một vòng sáng u lam từ trong đó chảy ra, Tần Vũ âm thầm giật mình, phát hiện nó chỉ bao phủ một phạm vi khoảng một xích thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù không biết cái Cung Đẳng bằng cái chén nhỏ này là gì, nhưng chỉ nhìn nó ban ngày thì bình thường, ban đêm lại tỏa ra ánh sáng màu lam thì liền biết nó là vật bất phàm rồi.

Ngồi xuống giường, Tần Vũ suy nghĩ một chút lại lấy ra một cái dao nhỏ, rạch một vết nhỏ lên ngón tay, máu tươi chảy ra. Tốt xấu gì cũng coi như là thành viên của một môn phái tu tiên, chút kiến thức thường thức cơ bản hẳn cũng phải có, chẳng hạn như những gì hẳn đang làm đây chính là thứ thô thiển nhất: Uống máu nhận chủ.

Trơ mắt nhìn giọt máu rơi xuống Cung Đẳng, sau đó lại chảy tuột xuống, Tần Vũ có hơi thất vọng nhưng lại thấy thoải mái. Chung quy vẫn là bảo bối mình liều mạng mới có được, sao có thể dễ dàng nhận chủ chứ. Lại vân vê một hồi, thậm chí vận dụng pháp lực Luyện Khí tầng một ít ỏi đến cực điểm này, nhưng căn bản không tìm ra cách sử dụng Cung Đẳng.

Tần Vũ suy nghĩ một chút, lại bỏ nó sang một bên, lấy đan dược đã chia ra gói gói kĩ ra. Hẳn cũng không quên, mình hiện giờ còn là một bệnh nhân bị bệnh nặng, không vội vàng chữa khỏi cho mình, biết đâu lại giống như hôm qua vậy, Tần Vũ thật sự không cho là số mình lại may như vậy lần nữa.

Đan dược trên người Ngụy Ủy chứa đầy bốn cái bình ngọc, số lượng nhiều đến mức dọa người. Tần Vũ phí bao nhiêu công mới phân biệt được một loại trong số đó, là thứ mà môn phái phân phát cho đệ tử có tư chất xuất chúng giúp đẩy nhanh tốc độ tu hành – Điểm Linh Đan.

Thứ này cũng là vì Tần Vũ từng thấy một vị đồng môn khoe khoang rồi mới biết, còn về phần ba loại còn lại thì chỉ có thể cất đi đã, trước khi xác

định được công hiệu hãn cũng không dám dùng tùy tiện.

Cầm một viên Điểm Linh Đan tỏa ra mùi thơm ngát, Tần Vũ thầm cảm khái, Ngụy Úy không hổ là đệ tử được chưởng môn coi trọng nhất, riêng một đồng đan dược này thôi, nhìn khắp đệ tử trong phái Đông Nhạc cũng không có kẻ nào có thể đánh đồng với hãn.

Cơ mà bây giờ, tất cả đều là của hãn rồi!

Hít một hơi mang theo mấy phần mong đợi, Tần Vũ nuốt Điểm Linh Đan, vội vàng nhắm hai mắt lại. Đây là lần đầu tiên hãn nuốt đan dược tu hành, hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, tất nhiên đều là cẩn thận từng li từng tí, không dám chủ quan dù chỉ là một chút.

Điểm Linh Đan rơi vào trong bụng, rất nhanh đã có một luồng ấm áp bay lên, lưu chuyển trong người làm cho toàn thân ấm áp, sáng khoái đến cực điểm như được ngâm mình trong nước ấm vậy. Trong quá trình này, dược lực ấm áp cùng máu thịt giao hòa, rất nhanh chóng chuyển biến thành linh lực tinh thuần chảy vào Đan Điền.

Tần Vũ lập tức thích cái cảm giác này, hãn trước kia không hề biết rằng, tu hành còn có thể khoan khoái sung sướng như vậy. Chỉ cần nhắm mắt thúc giục dược lực thì linh lực trong cơ thể có thể tăng trưởng rất nhanh, cái loại cảm giác rõ mồn một này, cảm giác được bản thân không ngừng cường đại lên này làm cho hãn mê say.

Không biết đã bao lâu sau đó, dòng nhiệt lưu chảy xuôi trong cơ thể chậm rãi tiêu tán, Tần Vũ mở mắt ra, không do dự gì cả, lại lấy một viên Điểm Linh Đan ra, há miệng nuốt vào.

Nhắm mắt tu hành, mở mắt nuốt đan.

Bất tri bất giác, một đêm đã trôi qua, lúc phương Đông bắt đầu lóe lên tia sáng thì khí tức của Tần Vũ đột nhiên biến đổi, trong phòng nổi lên một

trận gió nhẹ, vạt áo lay lay.

Luyện Khí tầng hai!

Tần Vũ mở mắt ra, vẻ mặt kinh hãi, hẳn không ngờ tu vi đã mất đi lại khôi phục như lúc ban đầu chỉ trong một đêm ngắn ngủi. Nhảy lên một cái, toàn thân không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào vì một đêm không ngủ, ngược lại tinh thần sáng láng!

Cảm thụ được pháp lực Luyện Khí tầng hai chảy xuôi trong cơ thể, cùng với cảm giác khoan khoái dễ chịu trước nay chưa từng có ở trong ngực, Tần Vũ cố nén xúc động muốn cười to, cảm giác vui mừng trên mặt càng sâu. Không chỉ có mỗi tu vi khôi phục mà bệnh cũ trong cơ thể cũng đã trị hết, đúng là song hỷ lâm môn.

Điều này làm cho Tần Vũ nhận thức được rõ ràng tầm quan trọng của đan dược với một tu hành giả, tốc độ Luyện Khí tầng hai mất bảy năm so với tốc độ một đêm này thì kinh người đến bậc nào chứ? Nếu như có một số lượng đan dược vô hạn thì cho dù tư chất hẳn có thấp kém, cũng có thể có được tốc độ tu hành làm người ta trở mắt, tương lai chưa hẳn đã không thể trở thành một vị tiên đạo cự phách một phương!

Ý niệm này thoáng xuất hiện đã bị Tần Vũ ép xuống đáy lòng, khoe miệng lộ ra vẻ tự giễu. Đan dược không dễ luyện chế, chưa nói đến tài liệu trân quý khó cầu, ngay cả xác suất thất bại kinh người kia cũng đủ để cho bất cứ kẻ nào lạnh buốt sống lưng. Lấy thuốc làm cơm ăn để tăng tiến tu vi, đừng nói là phái Đông Nhạc nho nhỏ, ngay cả tông phái đệ nhất trong mười vạn lãnh thổ Nam quốc – lấy luyện đan vang danh hậu thế là Triệu Tiên Cốc, cũng không ai làm được.

“Mới sáng sớm đã nằm mơ rồi, mau tỉnh lại đi!” Tần Vũ thì thầm nói nhỏ, thần trí đã khôi phục lại bình tĩnh, mặt lộ vẻ suy tư. Cho dù hôm qua đã lừa gạt qua cửa rồi, nhưng mấy ngày gần đây vẫn còn cần phải cẩn thận một

chút, việc nuốt đan tu hành cũng phải từ từ. Nếu không, ngay cả khi tu vi đột nhiên tăng mạnh chỉ một chút cũng sẽ trở thành điểm đáng ngờ lớn nhất, hẳn không muốn vui quá hóa buồn đâu.

Cầm cái Cung Đẳng bằng ngón cái lên, ánh sáng màu lam mà nó tỏa ra từ lúc trời vừa sáng đã biến mất không thấy gì nữa, đây tuyệt đối là một món bảo vật kinh người, Tam sư huynh đột nhiên quật khởi, có lẽ có liên quan đến vật này.

Vô thức nắm chặt Cung Đẳng, trong mắt Tần Vũ lộ ra ánh sáng khác lạ. Đan dược mặc dù tốt, nhưng trong lòng hẳn, cái Cung Đẳng nhỏ này mới là quan trọng nhất. Đang định thu lại đám Điểm Linh Đan còn thừa để thả về trong hốc tối cùng với Cung Đẳng thì Tần Vũ đột nhiên nhú mày, mặt lộ vẻ kinh nghi.

Trong số những viên Điểm Linh Đan thả trên giường, hơn mười viên gần góc tường rõ ràng khác biệt hẳn, trên mặt ngoài tỏa ra bảo quang óng ánh, cho dù yếu ớt nhưng Tần Vũ có thể khẳng định mình không nhìn nhầm. Lấy ra một viên, đặt cạnh viên Điểm Linh Đan bình thường, sự khác biệt này càng dễ nhận thấy.

Toàn bộ Điểm Linh Đan vốn là giống nhau, dù là lúc đổ chúng ra hôm qua, Tần Vũ cũng đã nhìn rất rõ ràng. Cầm lấy một viên Điểm Linh Đan tỏa ra hào quang, Tần Vũ hít hà, một mùi thuốc xộc vào mũi, lại làm cho hẳn mừng rỡ!

Đan dược này, chắc chắn bất phàm!

Nhưng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Chỉ trong một đêm, những đan dược này dường như đã tự động thăng cấp! Một ý nghĩ nóng nảy cuộn lên trong lòng Tần Vũ, như thể một ý niệm nào đó sẽ nảy ra trong đầu, rồi lại như thiếu một điều gì đó mà rất khó nắm chắc...

Là cái gì?

Là cái gì?

Đột nhiên, ánh mắt của Tần Vũ rơi xuống Cung Đăng trong tay, như là một tia chớp xẹt qua, xua tan mọi sương mù.

Cung Đăng!

Đúng, chính là nó.

Trí nhớ của Tần Vũ lúc này là vô cùng rõ ràng, hẳn nhớ ra tối hôm qua hẳn thả Cung Đăng xuống một bên, sau đó nuốt đan tu luyện. Hơn mười viên đan được xuất hiện dị biến đều ở gần chỗ đó, hoặc là nói đúng hơn, là ở trong cái vòng sáng màu lam rộng khoảng một xích mà Cung Đăng phát ra.

Trái tim đột nhiên nhảy lên mạnh mẽ, một hồi miệng đắng lưỡi khô. Tần Vũ cắn đầu lưỡi một cái, bắt buộc bản thân phải giữ tỉnh táo.

Vẫn chỉ là suy đoán, trước phải ổn định, chân tướng như thế nào cứ chờ sau đêm nay là rõ. Nhưng mà đáy lòng Tần Vũ có một loại trực giác rằng phỏng đoán của mình là không sai, bởi vì sự quật khởi của Tam sư huynh Ngụy Úy chính là chứng cứ rõ ràng nhất!

Một ngày này, Tần Vũ lơ đãng, lấy danh nghĩa dưỡng bệnh không đi đâu cả. Lang Đột có tới một lần, ào ào không hay Tần Vũ có gì không ổn, bỏ lại một câu đã làm xong việc giúp người rồi vội vàng rời đi.

Sự chăm chỉ của Lang Đột là ngày này qua ngày khác, không hề gián đoạn.

Đêm cuối cùng cũng tới.

Tần Vũ ngồi giữa một mảnh tối đen, Cung Đăng nhỏ trên bàn tản mát ra ánh sáng u lam thâm sâu, bên trong vòng một xích đó còn thâm sâu như

biển. Điểm Linh Đan ở bên trong cùng, ngoài ra còn có mười viên đan dược bốn loại, xếp ngay ngắn xung quanh, năm viên ở trong vòng sáng u lam, năm viên ở bên ngoài.

Một đêm này, Tần Vũ không ngủ.

Khi mặt trời mới lên ở hướng Đông, hắn đẩy cửa đi ra ngoài, đứng trong tiểu viện nghênh đón thái dương huy hoàng lộ ra khỏi chân trời, có vẻ hơi thất hồn lạc phách, ở trong hốc tối bên trong phòng, trong số bốn mươi viên đan dược của bốn loại, hai mươi viên đan dược nằm trong vòng sáng u lam kia, tất cả đều thẳng cấp.

Một hồi lâu, thật lâu.

Tần Vũ thở ra một hơi thật dài, vẻ hoảng hốt trên mặt hắn đã bị quét sạch, con mắt đen u ám, thâm sâu như giếng nước, chiếu ra hai vầng thái dương, mãnh liệt thiêu đốt lên một loại tự tin trước nay chưa từng có.

Ngày hôm nay, vận mệnh hắn – cải biến!

(1) Sát ngôn quan sắc: Nghe giọng điệu, nhìn nét mặt. Chỉ sự để ý đến biểu cảm và lời nói của người khác một cách tinh tế để đoán được suy nghĩ, cảm xúc của người đó.

(2) Khoai Sọ: Biệt danh mà Lang Đột đặt cho Tần Vũ, gốc Hán Việt là Dụ Đầu, tức là khoai sọ.

(3) Khoai Tây: Biệt danh mà Tần Vũ đặt cho Lang Đột, gốc Hán Việt là Thổ Đậu, tức là khoai tây.

Mình dịch hắn hai biệt danh ngộ nghĩnh này ra cho dễ hiểu, và cũng đáng yêu nữa.

TẾ LUYỆN SƠN HÀ

Thực Đường Bao Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đan Dược Phòng

Nửa tháng sau, an ninh sơn môn dần dần buông lỏng, trận sóng gió đuổi bắt hung thủ oanh oanh liệt liệt kia, vì không có chút thu hoạch nào mà dần dần lắng xuống.

Có điều, Hàn Đồng và Ngụy Úy chết không thấy xác, chuyện này cũng nên có một kết luận rõ ràng, cuối cùng tội danh lại bị chụp lên đầu Ma Tông. Vốn dĩ Ma Tông chính là tử địch của tất cả các môn phái tu tiên, những năm nay không biết đã phải nhận bao nhiêu trách nhiệm không minh bạch, có lẽ bọn họ cũng chẳng để ý có thêm một cái.

Tần Vũ thờ phào, đồng thời trong lòng cũng lại thấy buồn khổ. Trên thế gian này, nỗi thống khổ lớn nhất không gì bằng tay cầm bảo tàng mà không dùng được. Nửa tháng này, hắn đã dùng cái Cung Đẳng bằng ngón cái - Tiểu Lam Đẳng để thăng cấp cho tất cả đan dược, chỉ cần nuốt vào là tu vi có thể tăng mạnh đột ngột.

Nhưng hắn không dám.

Ngụy Úy phá bảy tầng Luyện Khí chỉ trong hai mươi bảy ngày, danh tiếng vô song, rêu rao cỡ nào chứ. Nếu không phải như thế, chưa chắc đã rước họa sát thân, Tần Vũ không muốn theo gót hắn đâu.

Chẳng lẽ chỉ có thể tiếp tục những tháng ngày sống hoài sống phí như khi không có bảo vật? Tần Vũ đau đầu vô cùng, trừ phi hắn có thể tránh thoát sự chú ý của người ngoài, nếu không đây chính là một nan đề không có cách giải.

Lang Đột cầm theo một con gà mập mạp, lông đỏ tươi cao ráo đẹp dễ, nhìn qua là biết đó là loại gà rừng đứng đầu, làm điên đảo ngàn vạn chị gà mái khác, thế nhưng, lúc này nó không hề có tí chí khí phấn chấn nào, bị xử lý đến mức ủ rũ, hai mắt đầm lệ mông lung.

“Tên tiểu gà nhà người, lại còn biết khóc à, máu liều lúc mỗ ta vừa nảy đi đâu mất rồi?” Lang Đột lắc lắc tay: “Đừng có buồn rười rượi nữa, ta nhìn chăm chăm vào người đã lâu rồi, vốn định thả người đi nối dõi tông đường, liên tục cung cấp tiểu gà rừng cho ta cũng không phải là không được. Cơ mà gần đây thân thể của huynh đệ ta không được tốt, đành phải bắt người tẩm bổ tí vậy!”

“Yên tâm, ta sẽ nhổ sạch lông người, sắp xếp cẩn thận đi chôn, cũng coi như cho người nhập thổ an nghỉ, khà khà, ta cũng trượng nghĩa đấy chứ?”

Gà rừng Bá Vương trợn mắt nhìn thẳng, không biết bị dọa đến, hay là đã thấu hiểu mà ngheo đầu ngất thẳng cẳng.

Rầm, rầm, rầm!!!!

Lang Đột gân cổ lên gọi: “Mở cửa, mở cửa nhanh, Khoai Sọ, ta mang đồ ăn ngon đến rồi này!”

Tần Vũ mở cửa, miễn cưỡng nhìn thoáng qua con rừng hăn đang xách trong tay, “Ồ” một tiếng liền quay đầu đi vào. Hiện giờ, trong lòng hăn tràn ngập sự mệt mỏi, không thềm để ý đến bất cứ chuyện gì.

Lang Đột bất mãn lắm lắm: “Này, ta mang một con gà béo đến khao người, tốt xấu gì cũng cười một cái chứ, người đừng có phụ lòng người ta!” Nói xong, hăn lại ngẩn người, sắc mặt lo lắng: “Khoai Sọ, không phải bệnh người lại phát tác đấy chứ? Đừng làm ta sợ.”

Gạt tay hăn đang sờ ót mình ra, Tần Vũ há hốc miệng, sức tay của thằng nhãi này lớn vậy, lại còn một tầng vết chai cứng rắn như đá: “Đừng nguyên

rủa ta nữa, giờ ta rất khỏe!” Môi hắn giật giật: “Khoai Tây à, người nói ta có cách nào...”

Tần Vũ ngậm miệng bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự là bệnh nặng cái gì cũng thử, thằng nhãi Khoai Tây này không vứt bỏ mình cũng là tốt lắm rồi, cách hắn đến thăm hỏi cũng thật là mất công.

Lang Đột sờ lên đầu, vẻ mặt không hiểu: “Nói thế là sao? Nếu có chuyện khó khăn, ta mà giúp được thì chắc chắn sẽ giúp người!”

Thằng nhãi này, đúng là khờ hết chỗ nói.

Tần Vũ tức giận nói: “Đừng hỏi nữa, mau đi làm đồ ăn, ta đói thật rồi đây này!”

“A!” Lang Đột xoay người rời đi.

Đúng lúc ấy, cửa viện bị đá văng ra, mấy thanh niên vạm vỡ nổi đuôi nhau đi vào.

Mặt Lang Đột biến sắc, nghiêng răng gầm lên: “Từ Kiến, lại là tên khốn kiếp nhà người, bị ta đánh còn chưa đủ hả? Còn dám tới bắt nạt Khoai Sọ, hôm ta sẽ không tha cho người!”

Sắc mặt Từ Kiến khó coi, đưa tay xua xua hắn: “Lang Đột, chuyện giữa chúng ta cứ từ từ rồi tính, có điều hôm nay ông đây không tới kiểm chuyện chơi đâu, chẳng qua là muốn tuyên bố mấy chuyện.”

Ánh mắt hắn rơi xuống người Tần Vũ, vẻ mặt không có hảo ý: “Vương sư đệ của Đan Được phòng chết rồi, ngoại môn cần đề cử một người kế nhiệm, lúc quản sự đại nhân hỏi thăm, ta đã tiến cử sư đệ Tần Vũ. Chà chà, đây là một võ hời nha, thanh nhàn vô cùng, bao ăn bao ở, Tần Vũ, người có phải nên cảm tạ ta quá tử tế không?”

Lang Đột thét lên: “Ta giết tên khốn kiếp nhà ngươi!” Hắn còn chưa xông ra đã bị Tần Vũ ôm lấy, Lang Đột sợ làm hắn bị thương nên không dám dùng sức giãy dụa, miệng không ngừng gào thét: “Thả ta ra, tên hỗn đản này định đẩy ngươi vào chỗ hiểm, ta sẽ tiễn hắn xuống địa ngục trước!”

Mặt hắn đỏ lựng như máu, trán nổi đầy gân xanh, bây giờ Lang Đột chính là một con mãnh thú nhắm người là cắn, Từ Kiến vô thức lui ra phía sau một bước, sau khi hắn kịp phản ứng lại thì mặt mũi đỏ bừng, rồi lại không dám động thủ thật sự.

“Đây là mệnh lệnh của quân sự, hôm nay Tần Vũ phải đi nhận lệnh ngay. Còn có, Lang Đột ngươi đừng có kiêu ngạo, cứ chờ đấy!”

Mấy người bọn chúng hoảng hốt rời đi.

Lang Đột kêu to: “Tần Vũ, vì sao ngươi không cho ta động thủ, Đan Dược phòng là cái chỗ nào? Từ Kiến muốn hại ngươi đấy!”

Tần Vũ buông tay, dùng sức lắc lắc hai cánh tay. Cho dù Lang Đột thương hắn không dám giãy dụa, nhưng vẫn có một cỗ lực mơ hồ khiến tay hắn đau buốt, thẳng nhãi này quả thực chính là một hung thú hình người mà!

“Đừng kêu nữa, ta cũng biết mà, có điều lần này Từ Kiến có lẽ tính sai rồi!”

Lang Đột nổi trận lôi đình: “Ta thấy ngươi bị điên rồi! Đan Dược phòng. Là Đan Dược phòng đấy, tách biệt với bên ngoài, quanh năm khóa có người nào bước vào một bước, chuyên xử lý các loại phế đan cùng tài liệu biến chất, đủ loại độc tố thấm vào, lấy thân thể của ngươi, tuyệt đối sống không quá ba tháng!”

Hắn nghiêng răng xoay người rời đi: “Ta sẽ đi ngay bây giờ, xin quản sự tha cho, thay người đi vào Đan Dược phòng!” Nhìn hắn tức giận phùng phùng, đẩy một bộ kiên quyết tráng sĩ một đi không trở lại, Tần Vũ ngoài buồn cười ra còn cảm động lăm lăm, kéo hắn lại: “Lang Đột, người cảm thấy, trong hai chúng ta, ai thông minh hơn?”

Lang Đột ngẩn cổ lên: “Đương nhiên là... người thông minh.”

Tần Vũ nhíu mày: “Nếu như đã biết rõ rồi, vậy người cho là ta sẽ tự đi tìm đường chết à?” Hắn liếm thần, chân thành nói: “Khoai Tây, người là huynh đệ tốt nhất của ta, ta sẽ không lừa người, yên tâm, Đan Dược phòng đối với người khác là nơi ngập tràn kịch độc, nhưng đối với ta thì chưa hẳn đâu.”

Tần Vũ cúi đầu, nhìn thoáng qua ngón trỏ phải giấu dưới ống tay áo, đáy mắt hiện lên tia khác thường.

Từ Kiến, có lẽ bây giờ đúng là phải cảm ơn người rồi.

Màu xanh lục u tối ở ngón trỏ phải kia, Tần Vũ đã biết nó là cái gì rồi. Hai ngày trước, khi hắn đi dọn cỏ dại xung quanh Dược Viên đã tận mắt chứng kiến được sự đáng sợ của nó. Chẳng qua chạm nhẹ một cái mà một cây cỏ có rễ cây đã chôn sâu dưới lòng đất, phải mất rất nhiều công mới đào ra được kia, lại chết héo ngay tại chỗ, toàn thân xanh đen lại.

Con mắt Tần Vũ híp lại, trong nháy mắt nghĩ tới hài cốt của Ngụy Úy, sau mấy lần thử hắn đã có thể xác định, trong ngón tay mình có chứa một loại độc có sức ăn mòn kinh khủng! Nếu đã bị thứ độc này xâm nhập vào trong cơ thể thì theo lý mà nói hắn không thể may mắn thoát khỏi kết cục của những cây cỏ kia. Như vậy, chuyện hắn có thể sống sót đến nay, tất nhiên là có liên quan đến Tiểu Lam Đăng.

Bởi vì đêm đó, nó là ẩn số duy nhất.

Sự thật chứng minh, Tần Vũ đoán không sai, hắn tìm được mấy cọng cỏ độc xung quanh Dược Viên, xác định mình sẽ không toi mạng được rồi thì cầm Tiểu Lam Đăng trong tay mà ăn mấy cọng cỏ đó vào bụng.

Kết quả, các loại độc khí màu đen, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn dần hội tụ đến ngón tay đó, căn bản không cách nào thương tổn đến hắn. Thậm chí Tần Vũ còn mạo hiểm tăng thêm một lượng lớn độc tố, đủ để quật ngã một đầu gấu lớn, nhưng vẫn chẳng hề hại đến hắn mảy may.

Bởi vậy, Tần Vũ phát hiện, một công hiệu thứ hai của Tiểu Lam Đăng, chính là loại bỏ độc.

Hoặc nói một cách bá đạo hơn, chính là “miễn dịch với độc tố”!

Chính vì vậy, đối mặt với sự mưu hại của Từ Kiến, hắn mới có thể bình tĩnh chống đỡ, thậm chí là âm thầm vui mừng.

Đan dược đối với tu sĩ mà nói, có vô vàn chỗ tốt. Nhưng nếu thất bại trong lúc luyện chế thì dược lực sẽ bị pha tạp hay hỗn tạp để sinh ra một loại kịch độc nào đó. Loại độc này là thứ tự nhiên sinh ra khi luyện chế thất bại, nên sau khi nhiễm phải sẽ rất khó để trừ tận gốc.

Trừ phi tu vi cao thâm. Nhưng mà việc miễn cưỡng áp chế bằng tu vi cũng sẽ khiến tu vi bị đình trệ, khó mà tinh tiến được. Mà thường thì những người gặp cảnh này chỉ có thể kêu rên thống khổ, bị tra tấn tới chết mà thôi.

Không phải là tất cả mọi phế đan đều có độc, nhưng mỗi một viên phế đan đều có khả năng chứa độc, vì vậy, không ai dám tùy tiện vứt bỏ. Vì vậy, ở tất cả các tông phái đều có Đan Dược phòng chuyên môn, dùng đủ loại thủ đoạn cực đoan để tiêu hủy hoàn toàn những phế đan này.

Tần Vũ có Tiểu Lam Đăng trong tay, về mặt độc tố này hiển nhiên không cần để mắt đến, vậy thì những chuyện khác đối với hắn mà nói là không thể tốt hơn rồi.

Đầu tiên, Đan Dược Phòng có độc ảnh hưởng đến con người nên quanh năm không có ai bước vào nửa bước, đây là một chỗ bí mật, Tần Vũ có thể lén mật nuốt đan dược mà tu hành, không cần lo lắng sẽ bị người phát giác.

Tiếp theo, mỗi một năm ở Đan Dược phòng sẽ tập trung không biết bao nhiêu là phế đan, Tiểu Lam Đăng có thể thăng cấp cho đan dược, vậy chưa hẳn sẽ không có tác dụng đối với những phế đan này... Nếu như... chỉ cần nghĩ một chút đã khiến người ta miệng đắng lưỡi khô rồi.

Còn có, Đan Dược phòng còn lưu trữ không ít điển tịch về đan dược, nghe nói là do những người vào đây vì cầu được sống mà tự nhiên cứ ra, mặc dù không thấy cao thâm lắm, nhưng đối với Tần Vũ mà nói đã là đủ trân quý rồi.

Tổng hợp đủ loại, Tần Vũ đúng là không thể nghĩ ra được trong Đông Nhạc phái này còn chỗ nào ngoài Đan Dược phòng thích hợp với hắn hơn nữa.

Vì vậy, Tần Vũ không trì hoãn nữa, Từ Kiến vừa đi không lâu, hắn cũng đuổi luôn Lang Đột đang làu bàu về, sắp xếp xong liền chạy nhanh đến nơi sinh hoạt hạnh phúc của mình.

Một đường còn có gà làm bạn.

Đúng là con gà ấy.

Theo như lời Lang Đột nói, thân thể Khoai Sọ người thế này chưa chắc đã cường tráng hơn con gà bá vương của bầy gà này, dù sao, hôm nay cũng không kịp ăn nữa, người dẫn nó vào theo đi, vào đó xem tình hình mà không ổn thì người nghĩ biện pháp tranh thủ trốn đi.

Nói chuyện đạo lý với một đứa chết não là chuyện cực kì khó khăn, bởi vì hắn biết lấy bột nhào trong đầu hắn ra để quần đầy người bạn, khiến bạn cũng trở thành kẻ cứng ngắc như hắn, và rồi đánh bại bạn. Tần Vũ đã có

kinh nghiệm trước rồi, nên nhận lời dứt khoát, nghĩ thâm vào đó mà thèm ăn thì cũng được thỏa mãn nhu cầu ăn uống luôn.

Một nơi như Đan Dược phòng, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết rõ là vắng vẻ hơn cả hai chữ vắng vẻ, đi một mạch, Tần Vũ thở hỗn hển, mặt đỏ hồng, khóe miệng lại động lại một chút ý cười không thể giấu hết.

Bộ dạng này khiến người ta lo nghĩ bất an, một vị sư huynh đang chờ đợi ở đây thấy thế thì âm thầm kinh hãi. Vị này đến tột cùng là gan lớn đến mức không biết chữ chết viết thế nào, hay còn là vì tình thần rối loạn, cam chịu sự thật rồi? Mà cũng mặc kệ là vì lí do gì, y cũng không muốn ở lại bầu bạn đâu, chỗ này chỉ hơi đến gần một tí đã thấy lạnh buốt toàn thân mất rồi.

Quảng cái Môn Cấm Lệnh lại, ngay cả một lời dặn dò cũng không chứ đừng nói là hàn huyên đôi câu, vị sư huynh này đã mang vẻ mặt tràn đầy trốn tránh mà bỏ chạy thật nhanh.

Tần Vũ giật mình, sau đó mặt lại hiện lên vẻ tươi cười, điều hăn muốn chính là hiệu quả thế này, tốt nhất là đừng có ai muốn đến quấy rầy hăn, xách gà rừng Bá Vương lên: “Vật nhỏ, xem ra say này chỉ còn hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau rồi.”

Môn Cấm Lệnh chính là bảo vật Tiên gia chân chính, dùng để mở ra trận pháp thủ hộ động phủ. Có lẽ phái Đông Nhạc để ngăn ngừa việc đan độc rò rỉ ra ngoài mới bố trí trận pháp phong cấm bên ngoài Dược phòng. Điều này làm Tần Vũ hơi thỏa mãn.

Không có Môn Cấm Lệnh, trừ phi xông vào, nếu không thì không có sự đồng ý của hăn, ai cũng không được vào dược phòng, về mặt ẩn nấp lại có thể một thứ bảo đảm nữa rồi.

Trận pháp phong cấm của phái Đông Nhạc đều có người túc trực vào vệ, nhưng hiển nhiên, Dược phòng lại không có loại đãi ngộ này, điều này chỉ

nhìn từ cái cửa ra vào rách nát là hiểu được thôi.

Đây là một cái động mở trên thân núi, xung quanh tràn ngập sương mù nhàn nhạt, xây nơi xử lý phế đan trong thân núi – đủ biết trình độ cẩn thận thế nào.

Tần Vũ hít một hơi, điều động pháp lực rót vào Môn Cấm Lệnh, một lực hút cường đại bộc phát trong nháy mắt, cũng rút sạch pháp lực trong cơ thể hẳn. Trước mắt tối sầm, Tần Vũ thiếu chút nữa thì ngất đi, mồ hôi túa ra, làm ướt nhẹp trường bào.

Môn Cấm Lệnh phát ra một tầng hào quang nhàn nhạt, sương mù ngoài cửa động tròn đường như có cảm ứng, tách ra như nước chảy, để lộ ra một lối đi.

Tần Vũ thở hồng hộc, cảm giác khó chịu ở ngực mới tản đi một ít, nhìn trận pháp vừa mở ra mà cười khở. Luyện Khí tầng hai đúng là đủ rách nát, chỉ cần kém hơn một tí thì sợ là ngay cả trận pháp cũng mở không ra mất.

Không biết trận pháp mở ra có thể duy trì bao lâu, Tần Vũ không dám chậm chạp, cất bước đi vào trong động, sương mù sau lưng cũng theo đó mà khép lại.

Tiến vào cửa động, hẳn mới phát hiện mình đã quá khinh thường trình độ cẩn thận của phái Đông Nhạc, Dược phòng không phải được kiến tạo trong thân núi, mà là đâm thẳng xuống lòng đất.

Thông đạo u ám âm trầm, mặc dù bố trí trận pháp chiếu sáng, nhưng nguồn sáng yếu ớt ấy cũng không cách nào chiếu rọi xung quanh. Dù vậy, đối với Tần Vũ đã không khác gì ban ngày rồi.

Thoáng quét qua một cái, con mắt Tần Vũ độ nhiên co rút lại, chỉ thấy thêm đá dưới chân đã bị mài đến mức bóng loáng có thể phản xạ ánh sáng, có thể thấy được là có bao nhiêu người đi đi lại lại, nhưng điều càng kinh

người hơn là trên mặt đất cũng như trên thạch bích xung quanh còn có đầy vết máu rải rác, tức là đã có người dùng sức mở ra.

Vết máu trong bóng đêm là cực kì mờ, nếu không chú ý thì sẽ không phát hiện được, từng vết từng vết máu đã khô và đen lại, như thể đã ngấm vào trong đá....